ſündinud middagi, mis mo lotuſt olleks toetanud.

Agga teiſel päwal, mil kunningas ommad wäed ülle watas, ja kui lõppetud olli, hüdis ta: Kus on ſe mees, kes eile kello 11 kunni 12 minno proua toa ees wahhi peäl olli, ſe astugo wälja.

Ma astuſin wälja, agga kuidas minno südda pekſis et tahtis rinnuſt wälja karrata! Kui kunningas mind peaſt jalluſt ſadik olli ülle wadand, hüdis ta: „Kaks underupſeri astugo wälja! wõtke ta kamſul mahha!“ Minna ei teädnud muud keddagi mõttelda, kui et ma eilſe laulmiſſe pärraſt, mis ehk kunningaſt olli pahhandanud, piddin tuſeldada ſama, ja hakkaſin wärriſedes armo palluma. Agga kunningas ei laſknud, ütles: „Ärra ſonni! weſt mahha!“ underupſerid teggid ſedda, mis kästi, — ja kunningas ütles jälle: „Pükſid mahha!“

Et ruum otſa lõppeb, peame jutto lõppetuſt tulewaſe aasta Kalendri jauks jätma.